

של 818 מיליון ל"י — כולל גרעון של 120 מיליון ל"י.

ונושא הבקשה היה: תלונתה של הסיעה כי הבכרים המפלגתיים של הקופה ההסתדרותית עושים בה ככל העולה על דעתם, משנים את תקנותיה כרצונם, מונעים את כינוס מוסדותיה הנבחרים על-פי תוצאות הבחירות להסתדרות בשנת 1969.

זכויות המיעוט. קבע השופט דבורין, בקבלו את טיעונו של עורך-הדין אמנון זכרוני: "...מסכים אני לטענה שאי-קיומה של הוועידה החשיעית (של קופת-חולים) מנע מסיעתה של המבקשת, ומסיעות מיעוט אחרות, את הזכויות האלמנטאריות להן היו זכאיות".

כבר במהלך המשפט, שנמשך חודשים אחדים, הרגישו נציגי קופת-חולים לאן נשבת רוח הצדק, ולאן נוטים מאזני המשפט. עוד בטרם הוציא לטענה דבורין את פסק-דינו, מיהרו אנשי הרוב של המערך ותקינו שוב את התקנה הקובעת כי אין צורך לקרוא עוד לוועידת הקופה, במקומה, קבעו תקנה חדשה, שהורתה עתה לכנס את הוועידה במשך השנה שאחרי הבחירות הקרובות.

תקנה מקפחת. תיקון אחר, שהוכנס רק בשבוע שעבר: בעיקבות הדין המיש"פטי, ובחשש מפני פסק-הדין הצפוי, מיררו שליטי הקופה לצרף לוועידה-המפקח את נציג הסיעה — ובזכותו גם את נציגי הרשימה הממלכתית, המרכז החופשי ו-השומר הדתי, שגם מהן נשלל עד כה היציג בוועידה-המפקח.

עובדות אלה לא נעלמו מעיניו של השופט דבורין, שחרף בפסקנות את דינו על התקנה נגדה התקוממו נציגי העולם-הזה — כוח-חדש: "...דעתי היא שהיתה הסתרת תוקף הן מפאת היותה בלתי-סבירה — עד כדי חריגה מסמכות — והן מחמת היותה, הלכה למעשה, מקפחת את המיעוט".

הגדרת הגרעון. את ההפתעה המשפטית והציבורית שמה השופט חיים דבורין לסוף החלטתו, בתחילה ניתח בפירוט את טענות הצדדים, דחה את נימוקי ראש המחלקה המשפטית של קופת-חולים יוסף חלד: "צר לי לומר שאינני מוכן לקבל את הסבריו האמורים של מר חלד... אין להם זכר במוצג".

אחר, דחה השופט — בגלל "מאון הנריות" ו"קשיים רציניים לגבי גוף בעל ממדים ופעילות כמשיבה" — גם את בקשת הסיעה לכנס ועידה מיד, ולרונן מחדש בבחירת אשר ידלין ליו"ר מרכז הקופה: "שוכנעתי שבנסיונות אלה עלול מתן הצי-הרה כאמור לגרום קשיים רציניים למשי"ב, בה" קבע השופט, והחליט: "בסיכומם של דברים אני דוחה את הבקשה שלפני, על כל עתירותיה".*

ההפתעה. "אולם", שמר השופט את הפתעתו למישפט האחרון, "סבור אני ש-דווקא המבקשים הם הזכאים להוצאות — ביחוד מן הסיבה שהתיקון בתקנה 181 נעשה (ע"י ההסתדרות) רק לאחר שהוחל בדיונים שבפני, והוא הדין לגבי צירופו של נציג המבקשת לוועידה-המפקח".

התוצאה: קופת-חולים תגדיל את גרעונה באלף ל"י הוצאות, שישולמו בעקבות החלטתו זו של השופט לסיעה. אך הלכה האמיתית של פסק-הדין החשוב חייב להיות באזרה הטמונה בו לראשי ההסתדרות: להימנע מנסיגות נוספות לעקוף את החוק קה, ולעשוק את המיעוט.

הפגנות

מיטרת שייח

משה דיין ואזרחים חברו יחד

כדי להכשיל את המחאה

הכל היה מוכן להפגנת-מחאה גדולה. פסקי-הדין הדראקוני נגד חמשת אנשי קורבנות הריסוס בכפר עקרבה ליד שכם, הסעיר רוחות רבים (העולם הזה 1855). העובדה שפסקי-הדין ניתן עליידי עסקן של ארץ-ישראל השלמה, כשופט צבאי ב' מילואים, הוסיפה בתל-אביב, ועד ציי-בורי רחב התארגן שם ללא-ביבי.

אולם מאותו רגע נכנסה לפעולה קואליציה של כוחות, כדי להכשיל את המחאה. ששתים מהן כבר התקיימו: מועד הוועידה נקבע, ונציג הסיעה צורף לוועד-ההפקח.

חיוכים במקום אלות.

המושל הצבאי של הגדה, תת-אלוף רפאל ורדי, ערב ההפגנה המתיק את פסק-הדין, הוריד את הקנס מ-3000 ל-500 ל"י לנפש, ואת המאסר האלטרנטיבי מחצי שנה לחודש. בכך הוקחה העוקץ, ורוב המפגינים הפוטנציאליים האמין שההפגנה התבטלה.

בכל זאת יצאה ההפגנה מרחבת האוהר-ברסיטה לכיוון הכנסת. אילו נתקלה ב' מחסום עויין של שוטרים מוסיים, היה גובר המתח. אולם לאורך הדרך עמדו רק כמה שוטרות חמודות, שהחליפו מבר-טים וחיוכים על הסטודנטים העוידים. הן נראו כאילו היו מוכנות בהחלט להצטרף לחבורה צעירה וסימפאטית זו.

כשהגיעה ההפגנה לרחבת הכנסת, נכנס השותף השלישי לפעולה. הקדוש-ברוך-הוא פתח את ארובות השמיים, המטיר על המפגינים טיפות, ולאחר מכן גשם ממי. המיטריות היו מעטות, לא לכל המפגינים היו מעילים. המטר האלוהי קוצר ב' הרבה את נאומי המחאה.

שני פלסטינים. המתקת העונש של חמשת השופטים היתה ניצחון מוסרי גדול של דעת-הקהל, אולם היא לא פתרה את הבעיה. העובדה נשארה בעינה שעסקן אזרחי בעל דיעות פוליטיות קיצוניות

משכם ועיתונאי מרמאלה — שדיברו על הצורך בסולידריות ישראלית-פלסטינית. "בשבילנו, בשכם, היה מישפט הישראליים בעירנו חווייה גדולה", אמרה ה' אשה, "הנאשמים החזירו לנו את האימון בישראלים".

סטודנטים

בעיה של רמה

או סתם הרמה?

שבוע לאחר פגירת

"פוסטימורטם", עיתון

הסטודנטים המרדני של הטכניון,

הטף השבוע גם עיתון

הסטודנטים של תל-אביב, "יתיש",

מתיריסום ששחה אותו לעומק

"בוקר טוב, מדבר מיכאל דור, העורך-לשעבר של 'יתוש'."

מי שטילפן ביום הראשון השבוע ל-מערכת 'יתוש', עיתון-הסטודנטים של ארץ-ניברסיטת תל-אביב, וזכה לשמוע מעבר לקולו את התשובה השלווה — נזקק לשניות

יום קניוק בהפגנה

מה קרה למורטסים?

מפגיני שייח מוד הכנסת

מה קורה לפעילי כהנא?

ספורות כדי להבין את משמעותה, ו' לעכל את ההפתעה.

שכן ביום השישי שלפני כן, היה דור עדיין עורך העיתון, בלי לשעבר, מה שתנה בין יום שישי לראשון? **פיצויים בכדיים**, דבר אחד: ביום השישי התכנס ועד אגודת הסטודנטים, ובקואליציה של נציגי המערך והגח"ל הח' לט על הפסקת ההקצבה לעיתון, במטרה לסגור. ביום הראשון בבוקר, קיבלו דור וכל חברי המערכת הודעות על הפסקת-עבודתם.

חווה העבודה של דור כולל פיצויים

מכהן כשופט צבאי, ודן ישראלים בעוון השמעת דיעותיהם נגד מדיניות הממש' לה. האחראים לריסוס של שדות עקרבה (וואנדאליזם) בלשון שר-הביטחון) לא נענשו. בריוני הרב מאיר כהנא, המנהלים בגלוי פעולת-הסתה בשטחים הכבושים, לא הועמדו לדין.

כדי למחות נגד מצב זה עמדו כמה מאנשי-הרוח הבולטים — הסופר ירום קניוק, המחזאי חנוך לוין, המבקר בועז עברון — בצד השופטים עצמם. אך את תשומת-הלב הרבה ביותר משכו שני מסי-גינים מהשטחים המוחזקים: אשת-חברה

בועז עברון בהפגנה

מה יקרה לפסקי-הדין?

כבדים — שנועדו בדיוק כדי למנוע את פיטוריו בידי בוסים מפלגתיים. אולם הר' סניף לא עזר: יו"ר האגודה, טולי סגל (38, כלכלה ג', איש גח"ל), הודיע לעורך המפוסר כי האגודה תשמור בקפדנות על תנאי החוזה, תשלם לו את מלוא הפי' צויים.

הודאה לא רשמית. מה גרם להח' לטת אנשי המערך וגח"ל להפגין את היתוש במנת פוטוקס קטלנית? "הגיעו תלונות על רמת העיתון", הס' ביר טולי סגל, "זה לא נכון שהיו כאן שיקולים פוליטיים". לאחר מחשבה, הר' סיף: "לפחות, לי לא היו שיקולים פוליטיים. ההחלטה התקבלה על דעת הוועד כולה, מלבד יוסף קנטי, סגני שהתנגד לסגירה".

לחברי המערכת המפורסם, ולרבים מ' הסטודנטים, היתה השבוע דיעה שונה קצת: "חברי הוועד הודו בעצמם — באופן בל' תי רשמי" סיפר השבוע דור (רפואה ד'), "כי הסיבה לסגירת העיתון היא ההת' קפות שפורסמו בו על ראשי האגודה, גם התקפות אישיות, וגם התקפות פור' ליטיות".

טור קבוע לשי"ח. ההתקפות האיי-שיות כללו חשיפת שחיתויות של חברי ועד האגודה. ההתקפות הפוליטיות נבעו מגישתו הליברלית של העורך: למרות היותו איש גח"ל, הירשה דור גם לבע' לי דיעות מתנגדות את זכות הדיבור בעיתונו. ניבה לניר, דוברת שי"ח, הי' תה בעלת טור קבוע בעיתון, איציק לאור, אחד מחמשת חברי שי"ח שני-דונו למאסר על הניסיון להפגין למען מרוסטי עקרבה, הורשה לפרסם כתבה בעיתון.

אנשי גח"ל ניסו שוב ושוב להחזיר את דור לתלם, אך זה התעלם מדרישור-תיחם.

"איוה רמה, מה רמה" ביטל בבזז את טענת היו"ר הייל מיטלפונקט (תיאטרון ג'), עורכו הספרותי והסאטירי של העי' תוש. "הם מדברים על רמה — ומתכוון-נים להרמה. להרמה שהרמנו אותם ערב הבחירות האחרונות.

"בגלל זה, חטפנו אנחנו עכשיו הרמה מהם. מישאל הכי פשוט בין הסטודנטים יוכיח שהרוב המכריע מרוצה ביותר מהי-עיתון".

קבצי רצחני. קשה היה לקבל ברצינות

את טענתו של סגל. העובדה שהקצף רוסס על 'יתוש' שבוע בלבד אחרי שבחיפה נסגר, בצורה דומה פוסטי-מורטם, עיתון הסטודנטים של הי' טכניון שעשה צרות דומות למימסד — העובדה שנציגי המערך וגח"ל יכלו להי-שות לעצמם לשלם לעורך המפוסר וחב' ריו את סכומי הפיצויים הנכבדים, ולא להתרגש מהנוק — העובדה שגם נציגי (המשך בעמוד 23)